

Te vagy az az ember
Laikus Istentisztelet 2017 08 27
2Sámuel 11-12 válogatott versek

11 ¹Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. ²Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkel a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt. ³Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége. ⁴Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált [...] ⁵De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe estem! ⁶Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz. ⁷Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép, és jól folyik-e a háború. ⁸Azután ezt mondta Dávid Úriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! [...] ⁹De Úriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza. ¹⁰Amikor jelentették Dávidnak, hogy Úriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Úriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza? ¹¹Úriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és feleségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt! ¹²Akkor ezt mondta Dávid Úriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Úriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. ¹³Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.

¹⁴Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Úriással küldött el. ¹⁵Ezt írta a levélben: Állítsátok Úriást az arcvonalba, ahol legerősebb a harc, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és meghaljon! ¹⁶Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Úriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok vannak. [...] Meghalt a hettita Úriás is. ¹⁸Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról. ¹⁹Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, ²⁰és ha a király haragra lobban [...] Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Úriás is meghalt. ²²A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb. [...] ²⁵Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tartsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol

ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt! ²⁶Amikor meghallotta Úriás felesége, hogy meghalt a férje, Úriás, elsíratta az urát. ²⁷A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az ÚRnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

12 ¹Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. ²A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. ³A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. ⁴Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. ⁵Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! ⁶A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. ⁷Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember!

Ének: Szívembe jöjj

Egészen biztos vagyok benne, hogy ha most lelépnék innen a pulpitról és visszaülnék a székre, és egy mondatot sem mondanék a felolvasott igével kapcsolatban, akkor is úgy mennék haza, hogy mindenkinek a gondolatai az ige körül forognának: „Te vagy az az ember!”

Egy történet, amit sokan ismertek, talán többen mélyebben boncolgattátok már, de olyan jó lenne, ha ma nem csak a történetet ismernénk meg, hanem valóban személyessé válna az életetekben az ige!

Sir George Williams a YMCA alapítója így ír Sámuel 2. könyvéről:

„Dávid király a főszereplője ennek a könyvnek: amikor világosságban jár, a Messiás Királyt ábrázolja ki nagyszerűen. A könyv első része azokat a győzelmeket jegyzi fel, amelyek a „hit és harc” életet jellemezték; a második rész azokkal a vereségekkel foglalkozik, amelyeket akkor szenvedett el, amikor a jólét lecsábította a hit útjáról és ajtót nyitott az önfejűségnek.”

17. századi Angolszász Presbiteriánus egyház vezetője, Henry Matthew szerint három dolog okozta Dávid hírhedt erkölcsi botlását:

1. kötelességének elhanyagolása
2. kényelemszeretet és a lusta természetnek való engedékenység
3. az elkalandozó szem

Szeretett gyülekezet! Azok után, hogy Krisztián a múlt héten Pénteken megkért, hogy ezen az úgy nevezett laikus Istentiszteleten készüljek igei szolgálattal, és elolvastam az igeszakaszt, egész héten azon őrlődtem, hogy hogyan hozzam elétek a felolvasott történet, a felolvasott igeszakasz mélységé és annak valóságát. Igen kemény figyelmeztetés áll előttünk!

Mert két lehetőségem van:

1. Bemutatom Dávid bukását, mint történelmi eseményt, a bűnt, mint okot felszínesen érintve, és ügyelve arra, nehogy valakit megsértsek, vagy valakiben megütközést okozzon az igehirdetés, vagy
2. a gyülekezet iránt érzett féltő szeretettel szólok a bűn mélységéről és annak következményeiről

Nem gondolhatunk tehát arra, hogy ez csak egy bibliai történet. Dávid választhatta volna azt az utat is, hogy eltusolja a történetet, mint ha misem történt volna. Uriás meghalt, Betsabét feleségül vette a király, majd gyermeket szült, kettőjükön kívül senki nem tud a történetekről, minden happy, minden megy a maga útján tovább.

De hagy éljek Pál apostol szavaival: „*Mindez pedig példaképpen történt velük, és figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időkben élünk.*”¹² *Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!*” (1Kor10,11-12)

Mielőtt azonban azt gondolnánk, hogy ez a Dávid király milyen egy Istentelen férfi, mielőtt nagyon leírnánk őt miközben azt gondoljuk: „huhh de kemény ige, még jó hogy én nem vagyok ilyen tróger” szeretnék nektek felolvasni a 119. Zsoltárból egy pár verset, hogyan dicséri az Urat néhány évvel elbukása előtt Dávid király:

⁹Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet.

¹⁰Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól!

¹¹**Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.**

¹²Áldott vagy te, URam! Taníts meg rendelkezéseidre!

¹³Ajkam fölsorolja szád minden döntését.

¹⁴**Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek.**

- ¹⁵Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre.
- ¹⁶Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédről nem feledkezem meg.
- ⁴⁴**Meg akarom tartani törvényedet állandóan, mindörökké.**
- ⁴⁷Gyönyörködöm parancsolataidban, mert szeretem őket.
- ⁵⁵**URam, éjjel is gondolkodok nevedre, megtartom törvényedet.**
- ⁶²**Éjfélkor fölkelek, hogy hálát adjak neked igazságos döntéseidért.**
- ⁹⁷**Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem.**
- ¹⁴⁷**Ébren vagyok virradatkor, és fohászok, igédben reménykedem.**
- ¹⁴⁸**Ébren van szemem az éjszakai őrjáratkor is, és elmélkedem ígéreteiden.**
- ¹⁶⁴**Naponta hétszer dicsérek téged igazságos döntéseidért.**

Nem tudom, hányan vagytok, férfi testvérek, akik éjfélkor fölkeltek, hogy hálát adjatok Isten igazságos döntéseiért, vagy akik naponta hétszer dicséritek Istent, de minden esetre amikor Dávid bukásának leírása kerül elénk, akkor arra kell gondolni, hogy ez ugyanaz a Dávid, aki így dicsérte az Istent!

És akkor mégis mi történhetett? Hogyan lehetséges, hogy Isten fölmentje ilyen mélyre süllyedjen?

Meggyengült az Istennel való kapcsolata!

Meghalt Saul, Dávid egész Izráel királya lesz, ahol Jeruzsálemet teszi fővárossá, majd sorra aratja a győzelmeket a környékbeli népek fölött. „*az Úr megsegítette mindenütt Dávidot, amerre csak ment*” (2Sám 8,6b)

Dávid, az Isten szíve szerint való férfi, nehéz időkben mindig az Úrban bízott. Hű volt hozzá, szívből szolgálta Őt és megtartotta parancsolatait. Az Úr gazdagon megáldotta őt olyan nagy országgal, amelyben a legteljesebb béke és nyugalom honolt, csak a peremvidékeken volt még némi zajongás. Az ammóniak már korábban adófizetői voltak Dávidnak, de fellázkodtak az arámokkal együtt. Az arámokat azonban megverte Jóáb, az ammóniak pedig visszavonultak fővárosukba, Rabbába.

Tavasszal, amikor új háborús évad kezdődött, Dávid parancsot adott fővezérének, Jóábnak, hogy vonuljon az ammóniak ellen, míg ő maga Jeruzsálemben maradt!

Majd ezt olvassuk: „Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelte fekhelyéről”

Hol van hát az a férfi, aki felkel éjfélkor dicsérni az Istent, igazságos döntéseiért? És ébren van az éjszakai őrjáratkor, mert az Isten igéjén elmélkedik? Hol van az a férfi, aki ébren van virradatkor és fohászok? Hol vagytok férfiak, akik reggel egy órával

hamarabb felkeltek, csak azért, hogy az Úrral időt tölthessenek? Hogy belőle meríthessenek erőt arra a napra? Mit olvastam az imént a 119. Zsoltárban: ⁹*Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igéjét.* ¹⁰*Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól!* ¹¹*Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.*

De ha nincs mit a szívembe zárni, ha nem elmélkedek Isten igéjén, ha nem hallok az Ő szavát, akkor hogyan győzhetek a kísértések fölött, és a megpróbáltatások idején? Szeretném megkérdezni tőled, Drága Testvérem: **Mikor hallottad utoljára Isten halk, szelíd, csendes hangját?**

Talán ismeritek Gary Chapman: Egymásra hangolva című könyvét. A házasságban használandó szeretetnyelvről szól, és a házastársak közötti kommunikáció fontosságára hívja fel a figyelmet. Mikor szólítottad meg utoljára az Atyát? Mikor engedted neki utoljára, hogy hozzád szóljon? Rá vagy hangolva? Milyen a kommunikáció közöttetek?

Isten mindig, minden alkalommal tanítani, fegyelmezni, inteni akar bennünket, hogy mi a jó, mi a helyes és a mi a helytelen?

Emlékezzetek vissza, a Biblia legelején I. Mózes 4-ben olvashatjuk, már az első emberpár első szülött gyermekének, Káinnak így szólt az Úr: **„ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz. ha pedig nem jót cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta.”** (1Móz 4,7)

Tehát esete felé Dávid fölkelt, és a palotája tetején sétált. Gondolom jó kipihente magát, mikor már megunta a sok fekvést, gondolta sétál egyet, míg seregei Rabbá város kapujában harcolnak. Ő meg majd a háttérből szurkol nekik ... Mintha most nem igazán lenne a helyén ez az ember!?

Ugye emlékeztek két héttel ezelőtt éppen arról szólt az ige hirdetés, hogy Józsué hogyan küzdött meg Amálékkal Refidimben. Mi döntötte el a csata végkimenetelét? **Mózes imádsága.** Az ige így ír a történekről: *„És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte a kezét Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét Amálék volt az erősebb.”* A csata végén Mózes oltárt épített, és így nevezte el: *„Az Úr az én hadijelvényem”.* (2Móz 17,11.15) – ugye emlékeztek az Igére!

Most pedig mint ha kicsit más helyzettel találkoznánk ebben a csatában! Dávid nem veszi ki a részét a harcban, semmilyen tekintetben, helyette inkább pihikél, aztán unalmában várja, hogy valami történjen.

Szeretett gyülekezet! Itt sokkal többről van szó, mint sem a Rabbában folyó csata sorsáról: „*Mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen*” (Ef 6,12). De aki ebben a szellemi csatában így vesz részt, hogy „estefelé felkel, aztán sétálgat egy kicsit” - az biztosan várhatja, hogy hamarosan bukás éri!

Testvérek! Harcban állunk! Nem test és vér ellen! Napi harcban állunk a sötétség világának urai és a gonoszság lelke ellen! Akiket még az Atya nem tud gyermekeinek nevezni azok azért, mert a sátán azon dolgozik, hogy ne is neveztesse Isten gyermekeinek! Hogy azt a radikális, életre szóló döntést ne hozd meg! „Hidd el, hogy elég neked vasárnaponként templomba járni, mert Isten szeretet! Többet nem vár tőled!” Ugye hogy még Isten ígését is milyen sok esetben kiforgatja? – nem volt ez másképp az első bűneset történetében sem.

Akiket pedig nem tudott hatalmában megtartani azokat pedig azért fúrja, hogy ha már egyszer örök életed van, akkor legalább ez a földi rövid pár év legyen borús, bűnökkel terhelt és bukásokkal árnyékolt.

És láss csodát: megtörténik, amire számítani lehet! A vádló ahogyan az édenkertben az asszonyt megkínálta a tiltott fa gyümölcsével, úgy most a királyt is megkínálja Jeruzsálemi palotájában a tiltott fa gyümölcsével.

Az ígében így olvassuk: „*Séta közben pedig meglátott egy igen szép termetű asszonyt!*”

Ha a történet folyamán ezt a képet kimerevítem, mint egy képkockát a filmben, az jut eszembe, hogy ma sincs ez másképp. Mert ahol egy keresztyén férfi, egy keresztyén ember jár-kelel, ahol munkálkodik, gyermekeket nevel, ott kísértés leselkedik rá, vagy ahogy az előbb olvastam, „*a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta*”.

De hogyan uralkodjak rajta?

Mindenek előtt azt kell egyértelműen tisztázni: **kinek a fennhatósága alá tartozol? Ki a te szíved ura?** „*Válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni!*” (Józs 24,15)

Ha az Urat: „*távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteket az Úrnak*” (Józsúé 24,23)

Mert ha a te szíved ura az Úr Jézus, akkor elmondhatod, hogy „*mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem*” (Fil 4,3).

Ez persze nem azt jelenti, hogy akkor hátra lehet dőlni, mert engem kísértés nem ér, ha ér is, akkor majd Krisztus megvéd tőle. Nem! De azt jelenti, hogy Krisztus nyújt

támaszt, hogy a kísértés idején el ne bukjak! Nekem hozzá kell tenni az én 100%-os akarásomat: pl. szövetséget kötök a szememmel, és meghatározom, hogy mit nézhetek és mit nem, Ő pedig elvégzi azt, hogy a kísértésben megállhassak.

Betsabé nem tehetett róla, hogy éppen ott fürdött: A palota magasan állt, így beláthatott más házak kertjébe. Abban az időben ráadásul a jómódúak háza egy kertet fogott körül fürdőmedencével, a házakban pedig fürdőszoba nem volt.)

De uralkodni a bűnön csak akkor tudok, ha nem vagyok a hatalma alá rendelve! ha Krisztusé vagyok!

Ebben a helyzetben eszembe jut Luther Márton példája a kísértésről, amikor azt mondja: Nem akadályozhatom meg, hogy egy madár elrepüljön a fejem fölött. Sőt azt sem akadályozhatom meg, hogy a fejem fölött körözzön. De azt meg tudom akadályozni, hogy fészket rakjon a fejemen.”

Jakab levelében egészen világossá lesz számunkra, hogy a kísértés eredete a szív indulata: „¹²*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.* ¹³*Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: „Isten kísért engem”, mert Isten a gonosztól nem kísérthető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.* ¹⁴*Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.* ¹⁵*Azután a kívánság megfogánva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.*” (Jak 1,12-15)

A bukás nem akkor dőlt el, amikor meglátta Betsabét, hanem amikor megengedte, hogy a kívánság megfogadjon! Figyeljétek meg az ígét! Ez a kulcs! Hogy a kívánság megfogadjon, mert a kiteljesedés onnantól már csak egy hártavékony határ!

Egy másik nagyon fontos felismerés az iménti igével kapcsolatban:

Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart! Nem azt írja, hogy boldog ember az, aki nem esik kísértésbe – mert ilyen nem lesz. *De boldog, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját!*

Dávidnak tehát mindösszesen fel kellett volna ismernie a helyzetet, és nem hagyni magát sodródni, mint valami szél ingatta nádszál, hanem határozott, karakán, Krisztusban szilárd férfiként a kísértéstől elfordulni!

Tudjátok: ilyen férfiakra, ilyen keresztyén emberekre lenne szüksége a világnak, hogy amit hirdetünk. az hiteles lehessen: határozott, Krisztusban szilárd, aki felismeri a különféle helyzeteket, és tudja, hogyan kell Biblikusán lereagálni! És ez nem csak a

kísértésekre áll, hanem ugyanúgy a mindennapokban: a családban, a gyermekek nevelésében, a munkában, az élet minden területén!

A folytatást nézzük meg Betsabé szemszögéből:
(Újannon revidiált Károlyi-féle magyarázatos Biblia)

A II. világháború után a háborús bűnökkel vádolt náci katonák több ízben azzal védekeztek, hogy „parancsra cselekedtek”. A bíróságok azonban sem akkor, sem azóta nem fogadják el ezt a védekezést. Aki tudatosan teszi a rosszat, az a körülményektől függetlenül felelős a tetteiért. Mégis sokan együtt éreznek azokkal, akik nyomás alatt vagy kényszerből tesznek rosszat. Talán ez történhetett Betsabéval is.

Arról nem igazán tehetett, hogy szép természetű asszony volt, és arról sem igazán tehetett, hogy a saját kertében fürdőzött, hiszen akkoriban nem volt fürdőszoba a házakban.

A bűnbe sodródását nehezítette, hogy nem ám akárki, hanem maga a király hívatta magához, hogy vele háljon. És mivel a király szava törvény, ha nemet mondott volna, valószínűleg súlyos büntetésre számíthatott volna.

Az sem menti fel, hogy nyilván valóan megszenvedte tettét, hiszen elveszítette előbb férjét, majd gyermekét is.

Arról azonban nem ír a Biblia, hogy vajon ő is osztozott Dávid bűnbánatában? Az ige alapján úgy tűnik, hogy Dávid minden tekintetben magára vállalja a történetek felelősségét, ő kezdeményezte a házasságtörést, ami aztán gyilkossággal folytatódott.

Következményeitől pedig szenvedett egész életén keresztül.

Ha azonban arra gondolunk, hogy Dávid tettének utóhatásai miként hatottak ki az egész népre, Betsabé esetében a „parancsot teljesítettem” elfogadhatatlan.

Miért mindig a családot támadja a sátán? Miért elsőként a házasságot?

Nagyon világosan kerül elénk Dávid és Betsabé történetében, ami a legtöbb házasság bukását okozza: a sátán munkája.

Mit gondoltok, miért elsőként a házasságot támadja? Miért olyan nagy ellensége a sátánnak egy férfi és egy nő életre szóló szövetségkötése?

Mert generációkon át kihat a történelemre, az emberek lelkiületére, és legfőképpen az Isten által teremtett rendet tartja fenn! És ha ehhez még ráadásként hozzájön az is, hogy a férj és feleség – vagy az udvarlás, a jegyesség idején a férfi és a nő – külön-külön Krisztusban élnek, új életük, új szívük van, engedelmes, imádkozó, Istent dicsérő szívük van, na az végképp ellensége a sátánnak.

Ott, ahol igazán rend honol óriási erővel próbál meg rendetlenséget tenni!
Ez jellemzi a sátánt! A „diabolosz” jelentése: vádló, rágalmaz, illetve széttörő, szétdobáló.

Gondoljatok csak bele: generációkon keresztül milyen következménye van egy olyan családnak, ahol a szülők egymással békességben élnek. Ahol tudnak igazán bocsánatot kérni, és tudnak szívből megbocsátani. Ahol türelemmel, odafigyeléssel nevelik a gyermekeket. Ahol Biblikus rend uralkodik: az édesapa, mind a család feje aláveti magát Krisztus akaratának és úgy szereti a feleségét, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat. És ha a férj így szereti a feleségét, akkor a feleségnek nem lesz nehéz engedelmeskedni férjének és alávetni magát. De ma a férfiak uralkodni akarnak feleségeiken: „Márpedig az van, amit mondok!” – az asszonyok pedig tekintélyért, egyenjogúságért harcolnak! Gondoljatok bele, ha a szülők mindennapi imádságukban hordozzák gyermekeiket, és az életükre nap, mint nap Isten áldását kérik, akkor azok a gyerekek, akik ilyen közegben nőnek fel, ezt öröklik. És jó reménységük lehet a szülőknek afelől, hogy időben döntenek Krisztus követése mellett, és az ő gyermekeik és, azok gyermekei is! És kihat generációkról generációkra!

A sátán pedig ezt igyekszik megbillenteni. Ha a házasságban nincs egység, ha a házasságban nincs ott Krisztus, akkor semmi sincs a helyén – ez a cél! A gyerekek felnőnek apa vagy anya nélkül, vagy éppen lehet, hogy papíron van neki mindkettő, de a valóságban csak élnek egymás mellett! Később pedig apa-pótlékot vagy anya-pótlékot keresnek, és mindenféle eltorzult párkapcsolatba menekülnek – ez a cél!

És akkor most ne szorítkozzunk Dávid bukására, mert tudom, hogy vannak olyan férfiak, akiknek nem ez az elsőszámú kísértés. A sátán célja egy és ugyanaz: **tönkre tegyen életeteket, házasságokat, családokat, végül pedig teljesen elveszítse az embert!**

Talán az alkohol rabsága nem a házasság és a család bukására van? De ehhez előbb az egyént kell tönkre tenni, aztán tönkre megy benne a feleség, majd a gyerekek is. És azok, akiknek a munkájuk, vagy a pénz az Istenük, és nem tudnak leállni, nem arról szól, hogy tönkre tegye a házasságot, majd a családot?

Vegyük már észre, hogy egy a cél, és számtalan az eszköz: a cél pedig az, hogy amit Isten alkotott teremtési rend rendetlenséggé legyen az életben!

Ha rendetlenség van az életben, akkor hamarosan rendetlenség lesz a környezetben is, rendetlenség lesz a házasságomban, és rendetlenség lesz a családomban is. És ha a gyerekek ebben a rendetlenségben nőnek fel, akkor ezt viszik majd tovább, mert számukra ez lesz a természetes.

Az idei ifjúsági táborban egyik este a fiatalokkal beszélgettünk, és szóba került, hogy sokszor mennyire nehéz az Isteni rendet fenntartani. Mert ugye rögtön a teremtésben amikor az Úristen asszonnyá formálta a férfiból kivett oldalbordát ezt a rendet állította fel: **„a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté”** (I. Móz 2,24) - majd az újszövetségben Jézus így folytatja: „úgyhogy ők többé már nem két test, hanem egy.⁹ Amit tehát Isten egybekötött, ember el ne válassza!” (Márk 10, 8b-9)

Azért azt is el kell mondanom, mennyire örül a szívem, amikor a fiatalok ezen pörögnek, mert a rendet, az Isten által felállított sorrendet akarják követni!

Tudom, hogy ma ez már nem fontos: a Biblia ma már idejét múlt, nem divat. És sokan nem tulajdonítanak ennek a sorrendnek jelentőséget. A fiatalok megismerik egymást, összeköltöznek, kipróbálják egymást, aztán ha működik akkor jó, ha nem, akkor te jobbra én meg balra. És ezt a végtelenségig lehet csinálni.

De a magam életéből egy párhuzamos példával szeretném megmutatni, Isten miért állított a párkapcsolat és házasság kérdésében is sorrendet:

2005-ben érettségiztem, ahol számot kellett adnom arról, hogy alapvető dolgokat az azt megelőző 12 év alatt elsajátítottam úgy, mint a matematika alapjai, a történelem, a magyar irodalom, a fizika alapvető ismerete és hasonló dolgok. Majd az egyetem 5 éve alatt megtanultam az építőmérnöki szakmát, és diplomával a kezemben alkalmazom mindazt, amit megtanultam. Amit csak tanítottak, azt pedig inkább nem alkalmazom.

De mi lett volna, ha érettségi után – kihagyva az egyetemet – megtervezek egy-két hidat, aztán majd ráérek eldönteni, hogy akarok-e egyetemre menni, vagy jó ez így nekem, diploma nélkül. Melyikőtök merne nyugodt szívvel átmenni azon a hídon mondjuk egy folyó fölött? De van közöttünk orvostan hallgató is, talán ez a példa még inkább mutatja hogy ha felcseréljük a jó rendet az adott esetben halált eredményez. Mert nem igen feküdnének olyan sebész keze alá, aki műtétek sorával akarná eldönteni, hogy akar-e orvos lenni, vagy sem! Ez a törekeny és oly sok sebből vérző, emberkéz alkotta magyar jogrend megköveteli a sorrendet. A tökéletes Isteni rendet és sorrendet meg nem kell betartani, mert a Biblia idejét múlt?!

De nehogy azt gondoljuk, hogy ez csak a fiatalokra áll! A környezetünkben látom, hogy nincs elköteleződés, nincs hűség, nincs felelősségvállalás, nincs megbocsájtás, mert mindez az ego ellen van. Felnőtt emberek ugyanúgy összeköltöznek házasság nélkül, aztán amíg jól megy, addig megy, amikor már nem jó, akkor szintén: te jobbra én meg balra! A problémákat nem megoldani kell, hanem a szőnyeg alá seprni –

állítja a világ! Aztán ha már nem fér a szőnyeg alá, le kell cserélni ... de nem a szőnyeget, a lakást!

Azt is elmondtam ott a táborban, hogy nem csak a házasságig nehéz megtartani Isten rendjét, mert azt követően érnek ugyan csak támadások mindenfelől. Aki pedig azt gondolja, hogy a házasságot nem kell ápolni, az úgy magától működik, az vagy bolond, vagy fogalma sincs a sátán romboló, szétdobáló munkájáról – és éppen ezért dőlnek be az ajánlatnak sokan.

„Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és a vagyonnal való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van.” (1Jn 2,16) – és ezt természetesen tálcán kínálják neked nap mint nap.

De ahogyan az előbb olvastam: „*Teljes örömmel tartjátok, testvéreim, amikor különféle kísértésbe estek, tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.*”

(Jak 1,2-3)

A bűnnek pedig csak egy féle büntetése van: halál. Dávid esetében is, az én esetemben is, és nincs ez alól kivétel. Honnan tudom?

Róma 6,23 alapján: „*Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*”

Ebben a történetben is és a saját életünkben is tudnunk kell, hogy a bűn büntetése nem más, mint halál! Ez Isten határozott jogállása!

De mindazok számára, akik Krisztus érdeméért bűneikre bocsánatot nyertek, a büntetés eltöröltetett.

Viszont a bűnnek bizony súlyos következménye van! Minden egyes pillanatban a meghozott döntéseinknek, a cselekedeteinknek következménye van. Akár jó, akár rossz. És ezt vegyük nagyon komolyan. A bűn büntetése Krisztuson, de a döntéseim következményét egy életen keresztül hordozom, akár jó, akár rossz az.

Egészen egyszerű, kézzel fogható példákra gondoljatok:

Látom a férfi csendes heteken azokat a férfiakat, akik Krisztusban örök életet nyertek, és ezzel együtt megszabadultak az alkohol rabságától is. Az üdvösségük nem megkérdőjelezendő, de amíg ezen a földön élnek hordozzák annak nyomait!

És a felsorolás végeláthatatlansága miatt nem sorolom a példákat, de talán értitek, hogy minden pillanatban meghozott döntésemnek következménye van.

Dávid életében ennek sokkal súlyosabb következményei voltak, ráadásul mint egy lavina, a bűn bünt szült és hegyre-halomra következtek a bűnös gondolatok, aztán azok kiteljesedtek cselekedetekké.

Ma már egy ilyen félrelépés után minden nyomot el lehet tüntetni egy rutinműtéttel. (A minden nyomot persze azért nem igaz, mert azt a lelki sérülést, amit egy nőn okoz az abortusz sokan egy életen keresztül nem tudják feldolgozni.)

De nem így volt ez Dávid idejében. Betsabé teherbe esett, így a királynak azon kellett törnie a fejét, hogyan tusolja el a történeteket. Első körben a frontvonalról hazahívja Uriást, hazaküldi, hogy háljon a feleségével, mint ha a gyermek az övé lenne. Hol volt akkor apasági vizsgálat?! Igen ám, de terve nem valósult meg, Uriás hüen tartja magát a háború rendjéhez és nem érinti a feleségét. Ezért végső elkeseredésében megöli harminc legjobb közül való katonáját, hogy majd feleségül vehesse az özvegyet. Így is történt. Nem ír az ige arról, hogy a Nátán prófétával való találkozásáig eltelt közel egy esztendőben gyötörte-e lelkiismerete a tetteiért, de egészen biztosan merem állítani, hogy nem tudott az Úr előtt tiszta szívvel, igazán, egyenesen megállni!

Mindezek alapján, talán felmerül bennetek a kérdés, hogyan lehetett egy ilyen férfi, egy ilyen király „az Isten szíve szerint való ember”?

Ez a titok éppen a bűnlátásban, a bűn felismerésében, megvallásában és a bűn elhagyásában rejlik.

Amikor az Úr elküldi Nátán prófétát, a próféta egy példázattal mutat rá Dávid bűnére. A gazdag visszaél hatalmával és elveszi a szegény egyetlenét és szerettét. A példázat nem kell, hogy minden ponton párhuzamban legyen Dávid esetével, az összehasonlítási pont éppen a hatalommal való visszaélés, a szív bűnös indulatának engedve a jogtalanság, mely büntetésért kiállt.

Az ítéletet pedig maga a király mondja ki saját maga felett: *Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette!*

Bizony igazolja, amit az újszövetségben olvasunk: A bűn zsoldja, a bűn büntetése halál!

Felismerve, hogy egyedül Isten ellen vétkezett! Minden cselekedete, szíve bűnös indulata, minden tette, abból ered, hogy megrendül, meggyengül a kapcsolata Istennel, már nem figyel rá, megtűri a bűnt az életében és ennek következménye, hogy ellenszegült Isten parancsolatának, az Ő szavának!

Mindezt felismerve, őszinte bűnbánattal kéri az Úr bűnbocsánatát.

Isten pedig megbocsájtja bűnét, de mint megkegyelmezett bűnös él tovább, viselve bűnének minden következményét egész földi életén keresztül!

Zárás:

Kedves Testvérem!

Az Úr Jézus rád vár! Mindenek előtt szeretné veled rendezni a kapcsolatokat! Szeretne az életedben győzelmet aratni a kísértések felett, megszabadítani téged a félelmeidtől az aggodalmaidtól és a megkötözöttségeidről. Szeretne téged megmenteni a bűn következményétől, és az Ő áldásaiban gazdag életre hívni! Szeretné, ha ma átengedné az életed felett az irányítást és azt az ő kezébe helyezné!

Dávid nem gondolta, hogy ilyen vele megtörténhet. Talán te sem gondoltad, hogy Isten ma téged fog megszólítani! De jó, ha tudod: te vagy az az ember!